

РЕШЕНИЕ

№ 73

Гр. София, 17.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и първи април, 2021 година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:	БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ:	ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА
	ПЕТЯ КОЛЕВА

При участието на секретаря ИВАНОВА
В присъствието на прокурора ГЕБРЕВ
Изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д.297/21 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 60/09.06.20 г., постановена по Н.Д. 1347/20 г.от ГС-София /СГС/, НО, 13 състав, подсъдимата М. Т. Р. е призната за виновна и осъдена за извършено от нея престъпление по чл. 304 А вр. чл. 304, ал. 1 НК и вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. Б НК й е наложено наказание Пробация със следните пробационни мерки – задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично; задължителни периодични срещи с пробационен служител; включване в курсове за професионална квалификация, програми за обществено въздействие. Дълготрайността на изтърпяване на всички мерки е за срок от една година.

Тази присъда е потвърдена с решение № 315/15.12.20 г., постановено от АС-София /САС/, НО, 4 състав, по В.Н.Д. 842/20 г.

Срещу цитирания съдебен акт е постъпила жалба от подсъдимата чрез нейния защитник, в която са посочени трите касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, макар и да са изложени аргументи само за явна несправедливост на наложеното наказание. Искане за изменение на решението и намаляване на продължителността на изпълнение на пробационните мерки по наложеното наказание пробация.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимата, редовно призована, не се явява. Защитникът й поддържа жалбата само в частта по претенцията за явна несправедливост на наложеното наказание, което е отразено и в представеното допълнение.

Представителят на ВКП счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбата и изразените в нея съображения, като прецени становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с всички материали по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл.НПК, намира за установено следното:

Макар и в сезирация настоящата инстанция процесуален документ да са визираны оплаквания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, надлежни аргументи за тях не са развити. Те не се поддържат и в съдебно заседание пред ВКС. Затова само трябва да се отбележи, че първоинстанционното съдебно производство е протекло

по реда на чл. 371, т. 2 и сл. НПК и фактологията по престъпната дейност на Р. е приета точно, каквато е отразено в обстоятелствената част на обвинителния акт. При това тя е престъпна, и то субсумируема под материалноправната норма по чл. 304 А вр. чл. 304, ал. 1 НК. Ето защо и дума не може да става за липса на безспорни и категорични доказателства за приетото осъждане, както е твърди в жалбата, при наличие на съответна мотивировка от страна на решаващите съдилища.

Що се касае до оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, същото е неоснователно. Като оставим настрана въпроса, че втората инстанция се е фокусирала изцяло да анализира неправилната според нея дейност по определяне на наказанието от СГС, мотивирайки неприсъствие на условията на чл. 58 А, ал. 4 вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. Б НК, при липса на съответен протест с искане за утежняване положението на осъденото лице, единствено произнасяйки се по жалбата на подсъдимата с идентично като изразеното пред ВКС оплакване за приетата от първата инстанция прекалена дълготрайност на изпълнение на определените пробационни мерки, то поначало допълнително снизхождение към подсъдимата не бива да бъде реализирано. И това е така, тъй като в крайна сметка наказанието на Р. е определено с възприемане присъствието на многобройни смекчаващи обстоятелства. В този смисъл е без значение за какви отегчаващи фактори е говорил САС, предвид невъзможността да отмени приложението на чл. 55 НК.

Останалите изразени пред ВКС съображения – чисто съдебно минало, разкаяние, ниска стойност на предмета на престъпно посегателство, са взети предвид от решаващия първостепенен съд. Що се касае до претендирано оказано съдействие на органите на разследване и наличие на добри характеристични данни за касаторката, присъстващите в коридорите на делото доказателства за такива обстоятелства съвсем не са еднозначни. Определените пробационни мерки с продължителност от една година ще накарат Р. да преосмисли поведението си и да бъде достойна самотна майка на своите деца. Последното й качество-това на самотна майка – не е от характер да повлияе върху намаляване дълготрайността на изпълнение на пробационните мерки, особено предвид преценката за характера на определеното й наказание по принцип.

Водим от изложените аргументи и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 315/15.12.20 г., постановено от АС-София, НО, 4 състав, по В.Н.Д. 842/20 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/